

De Biecht

Uittreksels uit het
Boek van de Hemel

Luisa Piccarreta

De kleine dochter van de Goddelijke Wil

Deel 1

110. Luisa bekent haar zonden aan Jezus.

Ik herinner mij vaag dat ik, wanneer ik bij Jezus was, treurde over mijn zonden en vroeg om de genade van vergiffenis voor al het kwaad dat ik gedaan had. Soms kwam ik zover dat ik zei dat ik alleen tevreden was wanneer ik Hem zelf hoorde zeggen: “Ik vergeef al jouw zonden”.

De gezegende Jezus laat niets achterwege wat goed is voor ons. Op een morgen verscheen Hij en Hij zei: “Deze keer wil Ik zelf de biechtvader zijn. Je belijdt al je zonden aan Mij. Terwijl je dit doet, zal Ik je bij iedere zonde het verdriet laten beseffen dat je mijn Hart aangedaan hebt door Mij te beledigen.

In het besef wat zonde is, in zover dat voor een schepsel mogelijk is, zal je besluiten dat je liever sterft dan Mij te beledigen. Intussen, ga jij binnen in je niets-zijn en bidt het confiteor”.

Toen ik in mijzelf keerde zag ik al mijn ellende en mijn slechte daden. Ik beefde als een blad aan een boom voor Zijn Aanschijn. Ik had geen kracht om de woorden van het Confiteor uit te spreken.

De Heer gaf mij echter nieuwe kracht. Hij zei mij: “Wees niet bang. Ik ben de Rechter maar Ik ben ook

je Vader. Heb moed, laat ons verder gaan.”
Zonder dit zou ik geen woord over mijn lippen
gekregen hebben.

Dus bad ik, zeer beschaamd en vernederd, het
Confiteor. Ik zag mijzelf overdekt met zonden.
Toen zag ik in een flits dat de grootste zonde,
waarmee ik onze Heer beledigd had, de hoogmoed
was. Dus zei ik: “Heer, in uw Tegenwoordigheid
beschuldig ik mijzelf van de zonde van hoogmoed”.

Toen zei Hij: “Kom aan mijn Hart en leg je oor erop.
Je zal de wrede pijn horen die je mijn Hart met deze
zonde aangedaan hebt”.

Bevend legde ik mijn oor op Zijn aanbiddenswaardig
Hart. Wie kan zeggen wat ik hoorde en begreep op dat
moment? Vooral nu, zo lang geleden, ben ik te
verlegen om iets te zeggen.

Ik weet nog dat Zijn Hart zo hevig klopte, dat het leek
of Zijn borst zou openbarsten. Het leek aan flarden
gescheurd te worden. Hij stierf bijna door de pijn.
O, als het mogelijk geweest was, zou ik met mijn
hoogmoed het goddelijk Wezen vernietigd hebben.

Ik zal een vergelijking maken om het uit te leggen.
Anders heb ik geen woorden om mij uit te drukken.
Stel je een koning voor en aan de voeten van deze
koning een worm.

Deze richt zich op, blaast zich op en begint te geloven
dat hij iets is. Hij wordt zo brutaal dat hij langzaam
steeds hoger omhoog kruipt. Hij bereikt het hoofd van

de koning. Daar wil hij zijn kroon afnemen en deze op zijn eigen hoofd zetten.

Dan berooft hij hem van zijn koninklijke kleding, Hij trekt hem van zijn troon en probeert hem tenslotte te doden. Wat er echter nog meer aan de hand is met die worm: hij kent zichzelf niet. Hij houdt zichzelf behoorlijk voor de gek!

Om zich van hem te ontdoen, kan de koning hem gemakkelijk onder zijn voet verpletteren. Dan is zijn leven beëindigd. Als het mogelijk was, zou er verontwaardiging, medelijden en ook spot ontstaan vanwege de hoogmoed van deze worm.

Zo zag ik mijzelf tegenover God!

Dit vervulde mij met zoveel schaamte en verdriet, dat ik de pijnen die de gezegende Jezus onderging, opnieuw voelde opkomen in mijn hart.

Hierna verliet Hij mij. Ik voelde zo'n pijn bij het besef hoe afschuwelijk de zonde van hoogmoed is, dat het onmogelijk is om dat te beschrijven.

Nadat ik dit verwerkt had in mijzelf, kwam mijn goede Jezus terug. Hij vroeg mij om verder te gaan met de belijdenis van mijn zonden. Ik ging bevend verder om mij te beschuldigen van mijn gedachten, woorden, werken, redeneringen en nalatigheid.

Hij zag dat ik niet in staat was de belijdenis verder te zetten vanwege de pijn die ik voelde omdat ik Hem zo

beledigd had. Ik zag immers voor die Goddelijk Zon alles zo levendig en helder.

Ik kon vooral mijn kleinheid zien, de onbeduidendheid van mijn wezen. Ik was verbluft en verwonderd hoe ik gedurfd had, waar ik de moed vandaan gehaald had, om een zo goede God te beledigen, Hij, die mij, terwijl ik Hem beledigde, hielp, beschermde en voedde.

Als Hij kwaadheid voelde, dan was het omdat Hij de zonde die ik beging zo verfoeide. Intussen had Hij mij oneindig lief. Hij verontschuldigde mij bij de Goddelijke Gerechtigheid.

En Hij was druk bezig om de scheidingsmuur, die de zonde tussen de ziel en God aangebracht had, te verwijderen.

Oh, indien iedereen toch kon zien Wie God is en wie de ziel is als zij zondigt, dan zouden zij allen sterven van verdriet. En ik geloof dat de zonde van de aarde zou verbannen worden.

Toen de gezegende Jezus zag dat ik niet meer verder kon vanwege de pijn, trok Hij zich terug. Hij verliet mij, om mij goed te laten begrijpen welk kwaad ik gedaan had.

Toen Hij opnieuw terugkwam, ging ik verder met de belijdenis van mijn zonden. Maar wie kan verwoorden wat ik begreep! Wie kan de verschillende beledigingen één voor één uitleggen! Wie kan het afzonderlijk verdriet verwoorden, dat ik onze Heer met elk van mijn

zonden aangedaan had!

Ik voel dat het bijna onmogelijk is om mij nader te verklaren, ook omdat ik het niet meer zo goed weet.

Toen ik klaar was met mijn zelfbeschuldigingen, die ongeveer zeven uur duurden, nam mijn lieve Jezus de houding aan van de zeer liefdevolle Vader.

Ik was uitgeput vanwege het verdriet, vooral omdat ik zag dat dit verdriet niet genoeg was om mijn spijt uit drukken, in verhouding tot de grootte van mijn zonden.

Om mij te bemoedigen, **zei Jezus mij:**

“Ik Zelf wil het goed maken voor jou. Ik pas dus op jouw ziel de verdienste toe van de Pijn die Ik had in de Hof van Olijven. Dit alleen kan de Goddelijke Gerechtigheid tevredenstellen”.

Hierna paste Hij zijn Pijn toe op mijn ziel.

Toen was ik voorbereid om de absolutie te ontvangen.

Ik was zo vernederd en beschaamd, vol pijn, aan de voeten van Jezus, mijn goede Vader. Met de hulp van zijn Licht in mijn geest, probeerde ik meer verdriet op te wekken.

En **ik zei** (ik weet niet alles meer): “Groot, onmetelijk is het kwaad dat ik tegenover U bedreven heb. Mijn vermogens en de zintuigen van mijn lichaam zijn geschapen, als tongen om U te prijzen.

Ach, in plaats daarvan waren het vele giftige slangen, die U beten en die U zelfs probeerden te doden. Maar vergeef me, heilige Vader! Wil mij niet verstoten

vanwege het grote kwaad dat ik U aangedaan heb door te zondigen.”

Jezus zei: “En jij, beloof je niet meer te zondigen, en uit je hart iedere schaduw van kwaad te verbannen, dat je Schepper zou kunnen beledigen?”

En ik: O, ja dat beloof ik U uit geheel mijn hart. Ik sterf liever duizend keer dan opnieuw te zondigen. Nooit meer, nooit meer!”

Jezus sprak: “Ik vergeef je. Ik pas de verdiensten van mijn Lijden toe op jouw ziel. Ik wil haar wassen in mijn Bloed”.

Terwijl Hij dit zei, verhief Hij zijn gezegende Rechterhand. Hij sprak de woorden van de absolutie uit, juist dezelfde woorden die de priester uitspreekt als hij de absolutie geeft.

Op het moment dat Hij dit deed, kwam er een stroom Bloed uit zijn Hand en mijn ziel werd er totaal in ondergedompeld.

Hierna **zei Hij me:** “Kom, O dochter, doe boete voor je zonden door mijn Wonden te kussen.” Bevend stond ik op en ik kuste zijn zeer heilige Wonden.

Toen zei Hij me: “Mijn dochter, wees waakzamer en meer aandachtig, omdat Ik je vandaag de Genade geef om niet, om nooit meer te vallen in vrijwillige dagelijkse zonde”.

111. De effecten van de Biecht bij Jezus. Deze ervaring herhaalde zich verschillende keren.

Daarna gaf Jezus mij andere vermaningen die ik niet meer zo goed weet. Toen verdween Hij.

Wie kan de uitwerking verwoorden van deze biecht bij onze Heer! Ik voelde mij gedrenkt in Genade en het maakte zo'n indruk op mij, dat ik het niet kan vergeten.

Elke keer dat het mij terug te binnen schiet, voel ik de rillingen over mijn rug lopen. Ook bekruipt mij angst, als ik bedenk wat mijn antwoord is op de vele Genaden die ik van onze Heer ontvangen heb.

De Heer was zo goed om mij op nog andere momenten Zelf de absolutie te geven.

Soms nam Hij de gestalte aan van een priester.

Ik biechtte dan alsof Hij een priester was. Ik voelde echter dat de uitwerking anders was. En als het dan voorbij was, openbaarde Hij Zichzelf als Jezus.

Soms kwam Hij niet vermomd. Hij maakte zich dan vanaf het begin herkenbaar als Jezus. Soms nam Hij de gestalte aan van mijn biechtvader, zodat ik dacht dat ik met de biechtvader sprak. Ik vertelde hem dan al mijn angsten, mijn twijfels.

Maar uit het antwoord dat ik kreeg, uit de zachtheid van die stem, - afwisselend die van mijn biechtvader en die van Jezus -, uit zijn lieflijke gebaren en de innerlijke uitwerking, maakte ik op dat Hij het was.

Ach, als ik hierover alles zou willen zeggen zou het te lang worden. Dus ik eindig hier en ik stop.”

Deel 2

2-23 - 16 mei 1899 - De Verdienste van het Kruis. Zich ontdoen van zijn eigen wil.

Jezus openbaarde zich een paar dagen op dezelfde manier. Hij wilde zich niet van mij losmaken. Het leek erop dat het beetje pijn dat Hij in mij had overgegoten, Hem zo aantrok, dat Hij niet zonder mij wou zijn.

Deze morgen liet Hij een beetje meer bitterheid uit zijn Mmond in de mijne overstromen en toen zei Hij mij: “Het *kruis* maakt de ziel meer geneigd om geduld te hebben.

Het *kruis* doet de Hemel open gaan, en verenigt Hemel en aarde, d.w.z. God en de ziel.

De verdienste van *het kruis* is zo fantastisch!

Wanneer het binnenkomt in de ziel, kan het de roest van alle aardse dingen verwijderen. En niet enkel dat!. Het brengt verveling, kwelling en verachting van aardse dingen en geeft in plaats daarvan smaak en genoeg in hemelse dingen.

Weinigen echter zien de verdienste van het kruis.
Daarom versmaden zij het”.

Wie kan zeggen hoeveel ik begreep van het kruis, toen Jezus erover sprak! Jezus’ spreken is niet hetzelfde als het onze.

Wij begrijpen slechts zoveel als er wordt gezegd.
Bij Hem brengt één enkel Woord een onmetelijk Licht teweeg en om het degelijk te overwegen zou je de hele dag zeer diep kunnen blijven mediteren.

Daarom zou het te lang duren als ik alles zou willen vertellen en de tijd ontbreekt me ook om dat te doen.

Even daarna kwam Jezus opnieuw terug maar wat bedroefder dan tevoren. Ik vroeg direct naar de reden ervan.

Jezus toonde mij vele toegewijde zielen en **Hij zei:**
“Mijn dochter, waar Ik naar kijk in de ziel is, of zij zich ontdoet van haar wil.

Alleen dan bekleedt mijn Wil haar, vergoddelijkt haar en maakt mijn Wil haar tot de Mijne.

Kijk eens naar deze zielen, die zich toegewijd noemen, zolang als alles goed gaat. Er is echter maar een kleinigheid nodig:

- als hun biecht niet lang genoeg is,
- als de biechtvader hen niet tevreden stelt, of
- als hun vrede wordt verstoord.

Sommigen komen dan zo ver dat ze niets meer willen doen. Dat betekent dat niet mijn Wil hun leven beheerst, maar hun eigen wil.

Geloof Mij, mijn dochter, zij hebben de verkeerde weg genomen. Als Ik zie dat zij Mij echt willen beminnen, dan heb Ik immers vele manieren om mijn Genade te schenken”.

Hoe meelijwekkend was het Jezus te zien lijden vanwege dit soort mensen. Ik probeerde zoveel mogelijk met Hem mee te leven en zo eindigde het.

Deel 3

3- 25 - 5 januari 1900 - De effecten van de zonde en van de Biecht.

In mijn gebruikelijke toestand voelde ik dat ik uit mezelf trad en ik vond mijn aanbiddelijke Jezus. Maar – oh! Hoe vol zonden zag ik mezelf in zijn tegenwoordigheid! Inwendig voelde ik een sterke drang om mijn biecht te spreken bij onze Heer.

Ik wendde me dus tot Hem en begon mijn zonden te belijden. Jezus luisterde naar mij. Toen ik ophield met spreken, keerde Jezus vol droefheid zijn gelaat naar mij toe en **Hij zei:**

“Mijn dochter, de zonde is een giftige en dodelijke greep op de ziel en niet alleen op haar, want als het een zware zonde is, ook op alle deugden in de ziel.

Als het dagelijkse zonden zijn is het een greep die verwondt, die de ziel erg verzwakt en samen met haar

verzwakken dan ook de deugden die ze verworven had. Wat is de zonde een dodelijk wapen!

Enkel de zonde kan de ziel verwonden en haar doden. Niets anders kan haar schaden. Enkel de zonde maakt haar voor mij schandelijk en verfoeilijk”.

Terwijl Hij dit zei, begreep ik het afschuwelijke van de zonde en ik voelde een onuitsprekelijke pijn.

Jezus zag mijn wroeging, hief zijn gezegende rechterhand op en sprak de woorden van de absolutie uit. **Dan voegde Hij eraan toe:**

“Net zoals de zonde verwondt en de ziel doodt, zo geeft het Sacrament van de Biecht leven. Zij heelt de wonden en geeft de deugden opnieuw levenskracht, min of meer volgens de gesteltenis van de ziel - zo werkt het Sacrament.

Het leek of mijn ziel nieuw leven had ontvangen. Ik voelde niet langer de last van ervoor, nadat Jezus me de absolutie gaf. Moge de Heer altijd gedankt en verheerlijkt worden.

Deel 4

4- 181 - 6 maart 1903 - Jezus neemt Luisa mee om de wereld te zien. Hij zegt: “Ecce Homo.”

Na veel moeite liet de gezegende Jezus zich zien vanuit mijn innerlijk. **Hij zei mij**: “Laten we gaan kijken of de mensen Mij willen.”

En ik: “Natuurlijk willen ze U, aangezien U het meest beminnelijke Wezen bent, wie zou het lef hebben om U niet te willen?”

En Hij: “Laten we gaan en dan zal je zien wat ze zullen doen.”

We gingen erheen en toen we op een plaats kwamen waar vele mensen stonden, stak Hij zijn Hoofd uit mijn innerlijk en **Hij zei** dezelfde woorden die Pilatus zei toen hij Hem aan het volk toonde: “***Ecce Homo***”.

Ik begreep dat die woorden betekenden of zij wensten dat de Heer zou regeren als hun Koning en de heerschappij zou hebben over hun harten, hun gedachten en hun daden.

Zij antwoordden: “Neem Hem weg, wij willen Hem niet, kruisig Hem liever, opdat elke herinnering aan Hem vernietigd wordt.” O, hoe vaak herhalen deze taferelen zich.

Daarop **zei de Heer aan iedereen**: “***Ecce Homo***.”

Toen Hij dit zei, ontstond er gemor en verwarring. ***Sommigen zeiden***: Ik wil Hem niet als mijn Koning, ik wil rijkdom. ***Anderen*** wilden plezier, ***weer anderen*** eer, ***sommigen*** waardigheid en ***weer anderen*** vele andere dingen.

Met afkeer luisterde ik naar deze stemmen, en **de**

Heer zei mij: “Je hebt gehoord dat niemand Mij wil. Maar dat is niets. Laten we ons tot de religieuze klasse wenden en kijken of zij Mij willen.”

Toen bevond ik mij temidden van priesters, bisschoppen, religieuzen en vrome vrouwen.

En **Jezus herhaalde** met luide stem: “***Ecco Homo.***”

Zij zegden: “Wij willen Hem, maar wij willen ook *ons comfort*, *anderen:* ‘wij willen Hem, maar in combinatie met *ons belang*’.

Anderen: ‘wij willen Hem, maar in combinatie met achting, eer. Wat heeft een religieus zonder achting eraan?’

Anderen: “Wij willen Hem, maar in combinatie met enige voldoening van een mens. Hoe kan je immers alleen leven zonder dat iemand je voldoening schenkt? *Sommigen* wilden zelfs een beetje voldoening hebben in het Sacrament van de Biecht.

Maar bijna niemand wilde Hem alleen. Er waren er zelfs enkele die zich helemaal niets aantrokken van Jezus Christus.”

Toen **zei Hij** mij zeer bedroefd: “Mijn dochter, laten we ons terugtrekken, je hebt gezien dat niemand Mij wil, of in het beste geval willen ze Mij verbinden met iets wat hen bevalt. Ik ben daar niet tevreden mee, want echt regeren is alleen regeren.” Terwijl hij dit zei, bevond ik mij in mijzelf.

Deel 7

7-44 - 16 september 2016 - De afleiding veroorzaakt door bezoekers. De Waarheid is een krachtige magneet om zielen aan te trekken. Luisa moet altijd de zuivere en eenvoudige Waarheid spreken in een geest van gehoorzaamheid aan haar biechtvader.

De biechtvader had me verteld dat de overste wilde dat niemand me kwam bezoeken, zodat ik niet afgeleid zou worden. Ik heb hem gezegd dat deze instructie me al meerdere keren eerder was gegeven. Ze werd een tijdje nageleefd, maar al snel vergeten.

Als je mij de instructie wil geven om niet te spreken, zal iedereen gedwongen worden om bij mij weg te blijven. Nadat ik de heilige Communie had ontvangen, zei ik tegen de Heer:

"Alstublieft, ik zou graag willen weten hoe deze dingen moeten werken. Je weet hoe onrustig ik ben als ik bij mensen ben: alleen bij U ben ik in vrede.

Ik begrijp trouwens niet waarom mensen bij mij willen zijn, aangezien ik slechts een eenvoudige boerin ben en niets doe om hen aan te trekken. Ik verlang er juist naar om altijd alleen gelaten te worden!"

Jezus antwoordde mij: "Mijn dochter, de heldere, eenvoudige en zuivere Waarheid is een grote magneet die harten aantrekt en hen bereid maakt om alle offers te brengen uit respect voor de Waarheid en voor de

mensen die haar verkondigen.

De Waarheid maakte alle martelaren in staat hun bloed te vergieten. De Waarheid gaf de heiligen de kracht om een zuiver en kuis leven te leiden te midden van zoveel strijd. Het is de zuivere, eenvoudige en onbaatzuchtige Waarheid, die ervoor zorgt dat mensen naar jou willen komen.

Ach, mijn dochter, wat is het moeilijk om iemand te vinden die de naakte Waarheid kan laten zien, zelfs onder geestelijken, religieuzen en vrome zielen!

In hun toespraken en hun werk is er altijd iets menselijks van zelfinteresse of iets dergelijks, dat de Waarheid verhuult.

Zo wordt de toehoorder niet geraakt door de Waarheid zelf, maar door een ander menselijk belang dat de Waarheid vervalst.

Als gevolg daarvan ontvangt de toehoorder niet de Genade die aan de Waarheid verbonden is. Dat is de reden waarom **zovele Sacramenten en biechten, verspild zijn, ontheiligd zijn en vruchteloos zijn.**

Ik weiger niet om mensen het Licht van de Waarheid te geven, maar zij ontvangen het niet.

Zij geloven dat als zij de naakte Waarheid spreken,
- zij hun prestige verliezen
- zij niet meer geliefd zullen zijn,
- zij niet langer de menselijke voldoening krijgen,
waarnaar zij op zoek naar zijn,

- dat hun belangen in het gedrang komen.
Oh! Wat hebben ze het mis!

Wie alles achterlaat uit liefde voor de Waarheid
- zal een overvloed aan alles hebben en
- zal meer ontvangen dan anderen.

Daarom moet je, telkens wanneer je kunt, niet verzuimen om de zuivere en eenvoudige Waarheid te spreken. Je moet echter altijd gehoorzaam zijn aan degene die je leidt, wanneer je de kans krijgt om de Waarheid te laten zien.

Wat mij betreft, merk ik op dat ik vaak op een verhulde manier over naastenliefde b gesproken heb.
En wat betreft de opdracht die ik gekregen heb, om alles tot in de kleinste details neer te schrijven, heb ik het gevoel dat ik niet altijd gehoorzaam geweest ben.

Toen ik Onze-Lieve-Heer hierover ondervroeg, zei Hij mij dat ik goed gesproken had, *want wie zijn fouten ziet, is op de goede weg.*

Deel 8

8-6 - 14 juli 1907 - De ziel die geen leegtes van liefde heeft, gaat niet naar het Vagevuur.

Terwijl ik in mijn gebruikelijke toestand verkeerde, kwam Jezus eventjes langs en zonder na te denken zei ik Hem: "Heer, gisteren heb ik gebiecht. Als ik gestorven was en aangezien de biecht zonden wegneemt, zou U mij dan niet rechtstreeks naar de Hemel gebracht hebben?"

Hij zei mij:

"Mijn dochter, het is waar dat de biecht zonden wegneemt. Maar de veiligste en zekerste manier om het Vagevuur te ontlopen is liefde. Liefde moet de overheersende passie van de ziel zijn: liefde in gedachten, liefde in woorden liefde in daden.

Alles, absoluut alles, moet met liefde omhuld zijn! Zo absorbeert de Ongeschapen Liefde, die ontdekt dat de ziel volledig liefde is, de geschapen liefde in Zichzelf.

In feite doet het Vagevuur niets anders dan de leegtes van liefde in de ziel opvullen.

En wanneer deze leegtes opgevuld zijn, gaat de ziel naar de Hemel. Als er geen leegtes in de ziel zijn, heeft zij niets te zoeken in het Vagevuur.

Deel 12

12-34 - 12 februari 1918 - Redenen waarom kerken verlaten zijn en de geestelijken verspreid zijn.

Terwijl ik in mijn gebruikelijke toestand verkeerde, toonde mijn altijd vriendelijke Jezus zich zeer bedroefd en ik zei Hem: "Mijn Liefste, wat bedroeft U zo?"

Hij antwoordde mij: "Helaas, mijn dochter, wanneer Ik toesta dat de kerken verlaten zijn, de geestelijken verstrooid zijn en de Missen in aantal afnemen, betekent dit dat:

- de offers een belediging voor Mij zijn,
- de gebeden beledigingen zijn,
- de aanbidding oneerbiedig is,
- de biecht een vermaak lijkt en geen vruchten meer afwerpt.

Ik vind er niet langer mijn glorie in, maar eerder beledigingen. En er is ook niets goeds in voor hen.

Daarom, neem Ik hen weg, omdat ze Mij niet meer dienen. Maar het weghalen van de priesters uit mijn heiligdom betekent ook: dat de zaken op hun slechtst gekomen zijn en dat de verschillende plagen zich zullen vermenigvuldigen.

Hoe hard is de mens, hoe hard is hij!"